

független királyságot eredményezett Afganisztántól Jugoszláviáig. Fejszál apja, a magára hagyott al-Huszajn is magányos királyként uralkodott Mekkában. Ne felejtjük, még Magyarország is királyság volt a két világháború között, és számosan úgy vélték, hogy a korona, legalábbis szimbolikusan, az ország területi integritását képviseli. Ez a monarchikus rend kiegészült még a brit és francia birodalomban alkalmazott vazallus monarchiákkal (pl. az indiai „Native States” vagy az öbölbeli arab „Trucial States”). Tehát egy király mint egy új nemzetállam összetartó ereje, fizikai szimbóluma, a kor normáinak megfelelt.

Összességében, az első világháború hivatalos lezárása utáni nyolc év több szenvedést hozott az arab területeken mint a világháború maga. Az 1918 és az 1926 közötti időszakban egy késleltetett háború zajlott. Ekkor a megszálló angol és francia hadseregek többet kellett harcolniuk a helyiek ellen, mint korábban az oszmán hadsereg ellen. Két nagy lázadás – a nemzeti történetírásokban „forradalom” – 1920 nyarán Dél-Irakban és 1925-ben Szíriában tört ki, de 1919-től folyamatos harcok és villongások voltak Egyiptomban és Palesztinában is. Ebben az időszakban a szíriai eseményeket is a mandátumrendszer elleni lázadásnak tekinthetjük. Sok helyütt könyörtelen, sokszor bejelentés nélküli (a polgári lakosságot szándékosan célzó) légi bombázással és olykor az elfogott lázadók kínzásával és kivégzésével válszoltak a francia és angol hatalom képviselői.

